

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΙΧΙΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ!

Η άπιστευτη περιπέτεια ενός τηλεγραφητού. Μέσα σ' ένα δάσος στην καρδιά της Αφρικής. Το θηρίο κάτω απ' το κρεβάτι. Στιγμές απεργραπτής αγωνίας και τρόμου. Το πιλιόριο του αίματος. Ο άκρωτηριασμός. Ένα τρομερό δάγκωμα. Ο θάνατος του λιονταριού. Είκοσι και μία πληγές... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ιστορία που θα διηγηθούμε παρακάτω είναι αληθινή και συνέβη προ λίγων ετών στον Άγγλο τηλεγραφητή Ερνέστο Βρόττσι, ο οποίος υπηρετούσε στα βόρεια της Αφρικής, σε απόσταση τριάντα μιλίων από το Κάτα-Κάτα.

Αλλ' έξαρτήσαμε να περιγράψω την πρωτόφανη του περιπέτεια ο ίδιος ο παθών :

«Στον τηλεγραφικό σταθμό μου—γράφει ο Βρόττσι—εί μόνο λευκοί που ήγα μαζί μου ήταν ο βοηθός μου και φίλος μου Λαντλ Μόρκελ. Ένα γερό και γενναίο παλληκάρι από την Ίσλανδία και η γυναίκα του. Είχα όμως άκρια στην υπηρεσία μου έξι ήπια περιών ιθαγενείς, με τους οποίους συνεννοουήμον κοιτάξ-στραβά.

«Ο σταθμός μας βρισκόταν μέσα σ' ένα μεγάλο δάσος και αποτελείτο από τρεις καλύβες, τις οποίες είχαν κατασκευάσει οι ιθαγενείς για μέ.

«Στη μία απ' αυτές κατοικούσε ο φίλος μου Μόρκελ, η άλλη χρησιμοποιείτο ως αποθήκη και η τρίτη ήταν δική μου.

«Την αληθινήνη έδειχνε νύχτα, που μου συνέβη η δραματική ιστορία που θα σας διηγηθώ, έπειδή είχα πληρώσει άργά, κοιούκιον τοιά βαθιά. «Έσφαγα, κατά τις δύο περιών μετά το μεσάνυχτα, έννοιωσα κάτι να σαλεύη κάτω από το κρεβάτι μου, και συγχρόνως άκουσα μία δυνατή ανάσα κι ένα ρουθιόνημα άηχο.

«Αιέσωσ τότε κατέλαβα πως είχε φτάσει το τέλος μου και πως δεν υπήρχε έλπιδα σωτηρίας. Κατένε άλλο θηρίο, εκτός από λιοντάρι, δεν ήταξε την τόλμη να προσχωρή ως την καλύβα μου και να γυθίη κάτω απ' το κρεβάτι μου!

«Ο τρόμος που αισθάνηκα τότε ήταν απεργραπτός. Δεν μπορούσα να άρθωσω ούτε μία λέξη. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν να έπυρραίο να σπάση...

«Είχα σχεδόν λιποθυμήσει από το φόβο μου, όταν άντελήφθην ότι το λιοντάρι είχε βγει κάτω απ' το κρεβάτι και μυριόταν γύρω του...

«Τότε, μη ξέροντας τί να κάνω, πήρα όσο μπορούσα υπό άδωρυθα, τα προσκέφαλα και τα παλλωμάτια μου και τάβαλα άπάνω στο κεφάλι μου, νομίζοντας πως έτσι δεν θα μ' έβλεπε το θηρίο και θα γλύτωνε...

«Αλλά, μόλις το έβανα αυτό, το λιοντάρι ήρωσε το δεξί του πόδι προς το κρεβάτι μου, έβγαξε τα τρομερά νύχια του στην πλάτη μου και μ' έφοξε καταγής συμπαρασύροντας μαζί μου προσκέφαλα και παλλωμάτια. «Έπειτα το τρομερό θηρίο μ' άφησε και άρχισε να ρουφά το αίμα του κελούσε άφθονο από την πληγή μου.

«Κάθε φορά όμως που έβανα να μετακινήθω, με δάγκανε με άπεριγραπτή λύσσα. Όταν δέ δοκίμασα να άνασηρθώ κάτω, μου έδωσε ένα τόσο δυνατό χτύπημα με το πόδι του, ώστε παρό λίγο να μού σπάση την κνήμη.

«Άρχισε να τόν συγχάγει η τήν ηρωική του ποάζι. την ήμερα που έωσσε την βασιλεία της Ναδάρας.

— Η άγαπητή εξαδέλφη μου, συνέχισε η ανοηδή βασιλομήτωρ, θα σας πρόσφερε βέβαια θέσι στην αλλη της :

— Μάλιστα, κυρία, άπάντως ο Παρναγιάς. Δυστυχώς όμως άνηθηκα, μα δεν θέλω να φύγω απ' το Παρίσι.

— Αθήνα, Ικατία; Τότε θα συνεννοηθούμε θαμιάμα. Σας έκαλεσα λοιπόν εδώ για να σας ρητήσω άν δέγεστε να γίνετε ο έπερασσιότης μου...

«Ο Παρναγιάς παραξενεύτηκε.

— Ο ύπερασπιστής σας; ρώτησε. Σεις είσθε πανίσχυρος, κυρία.

— Η Αβατερίνη άναστεινάε.

— Ίσως ναί, ίσως κι όχι, κυρία. Έχω κι εγώ τους έχθρούς μου. Είμαι ύποχρεωμένη να άρχειτώ νύχτα και μέρα για την ζωή του Βασιλέως. Έχθροί τόν άπειλούν. Συνομιτούν εναντίον του. Είμαι μητέρα, κυρία, και πονώ για τα παιδιά μου. Λέγετε λοιπόν, δέγεστε να ύπερασπισάτε τόν βασιλέα σας :

(Ακολουθεί)

«Υστερα από μερικές στιγμές φοβερής και απεργραπτής αγωνίας, κατά τις οποίες έβανα ξεπλωμένος κάτω, το λιοντάρι έβλεπε το πόδι του άπάνω στο στήθος μου και, υφώνοντας ύπερμετα το άγι ροαγο κεφάλι του, έβγαζε τέσσερους βουηθημούς γεμάτους θάλασσα.

«Τους βουηθημούς αυτούς διαδέχτηκαν μικροί και άργοι γυθιόημοι, ένα συγχρόνως άκούστηκε απέξω ένας απεργραπτός θόρυβος προσερχόμενος από τις κωνίες του τμήτου τών μαυρών, οι οποίοι είχαν έπινησει από τα μουρητά του θηρίου... «Όπως έμιατα κοιότιν, ο φίλος μου Μόρκελ είχε έπινησει επίσης με το πρώτο μουρητά του λιονταριού, είχε ντυθεί κι' είχε βγει ένπολος, νομίζοντας ότι το θηρίο βρισκόταν έξω απ' τόν καταυλισμό μας. Κατόπιν τραβήξε για την καλύβα μου, από περιέργεια να μάθη γιατί δεν ήγα άκούσει κι' εγώ μουρητά και γιατί δεν είχε βγει έξω...

«Μόλις έφτασε στην πόρτα μου, φώναξε :

— Βρόττσι, δεν άκούξ; Μήλωξέ μου, για όνομα του Θεού!

«Τόν άκούγα καθαρά, αλλά μού ήταν άδύνατο να τού άπανήσω. άν και ήξερα ότι η ζωή μου έξαρτάτο από τη συνδρομή του.

«Τότε, ο Μόρκελ, μη λαβώνοντας άπάντησού μου, μάντεψε τι συνέβαινε και, με μία δυνατή κλωταυά, έφοξε κάτω την πόρτα.

«Το λιοντάρι μόλις άκουσε το θόρυβο αυτό έμαψε τα δόντια του μέσα στο σώμα μου και, μ' ένα πήδημα, ώρησε μέσα στο σωμάτι και βγήκε έξω, βαστώντας με στο στόμα του, όπως κρατά η γάτα το ποτλιά.

«Φανταστήτε τώρα τη φρίκη του Μόρκελ, ο όποιος παρόστη μάστιξ της φοβερής αυτής σηκηνής. Φώνηξε να σφύρον άιέσωσε φάτα και χωρίς χρονοτριβή άρχισε να ψάχνη για να με βρη!

«Το λιοντάρι έντομητά μου προχώρησε ως τριάντα μέτρα περίπου και, μόλις έφτασε κάτω από ένα δέντρο μ' άφησε καταγής και κάθισε άποτόνα μου, έξωκαλονθώντας πάντα να ρουφά το αίμα μου, πληγόντας τα δόντια του βαθύτερα στις σάρκες μου.

«Από καιρό σε καιρό με κύταξε κατά πρόσωπο με τα μικρά κατακίτρινα μάτια του που σπύθιζαν σαν μικρές φλογίτσες, και μού προφείνονταν ένα πναισθημα φριζαέλο.

«Τότε, μέσα στην άλόγησού μου, άπλωσα τα δύο μου χέρια στο στόμα του και θέλησα να τά χύσω διάλεξη μέσα στο λαρύγγι του. Αλλά, πριν προφτάσω να τό κάμω αυτό, το λιοντάρι έκοψε τρία δάχτυλά μου και έτσι μ' άνάγκασε να τά τραβήξω...

«Στο μεταξύ ο Μόρκελ είχε κωτηθώσιν να προμηθεινή δάδες και να λδη ότι βρισκόμουν κάτω από το θηρίο. Χωρίς λοιπόν να χαση καιρό, σκόπευσε από άπόστασι δέκα περιών ποδών και πυροβόλησε. Είλα τότε το λιοντάρι να κλωνίεζε. Η σφαίρα είχε υπει στο δεξί του μάτι και πέρασε από τόν έγκέφαλο.

«Ο Μόρκελ δοκίμασε να ξαναγεμίση το όπλο του, αλλά μέσιν στη σασπισμάρα του δεν τό κατάφερε. «Όρησε τότε κατή του θηρίου και κατέρρεσε στο κεφάλι του ένα φοβερό χτύπημα με τόν άποκόπανο. Αλλά το κεφάλι του λιονταριού ήταν τόσο γερό, ώστε το άπλο του φίλου μου γύρησε δύο κομμάτια!

— Άλλο νουφέα! φώναξε τότε με λύσσα ο Μόρκελ.

«Εύτυχώς ο μαύρη που τόν άκολουθούσαν είχαν φροντίσει να πάρουν το δικό μου τουφέκι και ο Μόρκελ με δύο άκρια βολές άποτελείωσε το θηρίο.

«Υστερ' απ' δι' αυτά έπεσα άνάσθησού καταγής και με μετέφεραν στην καλύβα μου, όπου ο Μόρκελ κι' η γυναίκα του μού προσέφεραν τις πρώτες βοήθειες. Τήν άλλη μέρα, όταν σπύθηλα, είλα πός ο φίλος μου είχε έτοιμάσει έστρά λουτρό για να πλύνη τις πληγές μου που ήσαν έν έλω 216...

«Όταν άργόνταρε με έπεσκέφθη ο γιατρός, μού άνακωνίσσε ότι βρισκόμουν σ' άτελεστική κατάσταση. Έγώ όμως δόξασα και δέξαξο το Θεό που με άράλαξε απ' το θάνατο, παρ' όλη τη φοβερή, τήν άράνασθη άγωνία μου όσάμα τις στιγμές που έννοιωθα τα δόντια και τα νύχια του λιονταριού χαιώνη στις σάρκες μου...

Με μετέφεραν στην καλύβα μου, όπου ο Μόρκελ κι' η γυναίκα του μού προσέφεραν τις πρώτες βοήθειες.